

ratifikationsinstrument. Herefter træder konventionen i kraft for hver enkelt tiltrædende stat 6 måneder efter deponeringen, jfr. *stk. 2. Pr. 1.* december 1981 har endnu ingen stat ratificeret konventionen; men en række regeringer har indledt deres respektive ratifikationsprocedurer.

Artikel 6 pålægger deltagerstaterne at udbrede kendskabet til konventionen og protokollerne, især i de væbnede styrker. Dette spørgsmål vil blive behandlet i det interministerielle udvalg, som vil blive nedsat med henblik på at iværksætte og koordinere gennemførelsen af tillægsprotokollerne til Genevekonventionerne her i landet, jfr. bemærkningerne til det samtidig hermed fremlagte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af tillægsprotokollerne.

Artikel 7 regulerer de traktatretlige forbindelser ved konventionens ikrafttrædelse. I lighed med, hvad der gælder for Genève-konventionerne og tillægsprotokollerne, finder konventionen og en eller flere af protokollerne anvendelse ikke alene over for medkontraherende parter, som er tilsluttet konventionen i overensstemmelse med artikel 4, men også i forhold til andre stater, som anerkender og anvender konventionen eller den pågældende protokol, og som notificerer depositaren, FNs generalsekretær, herom. Artikel 7 indeholder endvidere regler, svarende til tillægsprotokol I, artikel 96, stk. 3, om anvendelse af konventionen og protokollerne i forhold til en ikke-statslig part i de konflikter af intern karakter, som i medfør af artikel 1 er omfattet af konventionen, jfr. artikel 1, stk. 4, i tillægsprotokol I.

Artikel 8 fastsætter en særlig procedure for ændring af konventionen og protokollerne samt udarbejdelse af nye protokoller. Enhver deltagerstat kan stille forslag om ændringer i konventionen eller en protokol, som den pågældende stat er deltager i, jfr. *stk. 1*, eller foreslå udarbejdet nye protokoller, jfr. *stk. 2*. FNs generalsekretær skal herefter indkalde en konference til drøftelse af forslaget, såfremt et flertal af deltagerstaterne, dog mindst 18, kan tilslutte sig afholdelsen af en sådan konference. Ændringer vedtages af de pågældende deltagerstater, hvorimod evt. nye protokoller vedtages af alle stater, som deltager i konferencen. Hvis der i 10 år efter konventionens ikrafttrædelse ikke har været afholdt nogen konference, kan enhver deltagerstat anmode FNs generalsekretær om at indkalde en konference med henblik på en gennemgang af konventionen og protokollernes omfang og virkemåde, jfr. *stk. 3*. På en sådan konference kan ethvert ændringsforslag og ethvert forslag om nye protokoller behandles.

Artiklerne 9, 10 og 11 indeholder regler om opsigelse, depositar og autentiske tekster.

B. *Protokol vedrørende ikke-påviselige sprængstykker*

Denne protokols eneste bestemmelse fastslår et absolut forbud mod at anvende våben, hvis primære formål er at skade ved sprængstykker, der ikke kan efterspores ved røntgenstråler.

C. *Protokol vedrørende forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af miner, lureminer og andre mekanismer*

Ifølge *artikel 1* vedrører protokollen anvendelsen af miner m. v. på landjorden, herunder miner lagt for at afskære adgang til strande og overgange over vandløb, men ikke søminer, dvs. miner rettet mod skibe på havet eller i andre sejlbare farvande.

Artikel 2 rummer en række definitioner, som præciserer protokollens anvendelsesområde.

Artikel 3 anfører en række generelle begrænsninger i anvendelsen af enhver form for miner m. v. *Stk. 2* præciserer, i overensstemmelse med det almindelige sædvaneretlige princip om forbud mod angreb mod civile, som senest er bekræftet i tillægsprotokol I til Genève-konventionerne, at det er forbudt at benytte miner m. v. mod civilbefolkningen eller mod enkelte civilpersoner. I konsekvens af det tilsvarende krav om at skelne mellem civile personer og genstande på den ene side og militære mål på den anden side, forbyder *stk. 3* vilkårlig anvendelse af miner m. v., dvs. en placering af disse våben, som ikke er rettet eller kan rettes udelukkende mod militære mål, eller som vil medføre tilfældige civile tab eller skader, som væsentlig overstiger den påregnelige militære fordel. *Stk. 4* fastslår, at der ved anvendelsen af miner m. v. skal tages alle gennemførlige foranstaltninger for at beskytte civile.

Artikel 4 forbyder anvendelse af miner, der ikke er fjerntleverede, af lureminer samt af andre (tilsvarende) mekanismer i tæt befolkede områder, medmindre de pågældende våben er placeret på eller ved et fjendtligt militært mål eller der i øvrigt er taget forholdsregler til beskyttelse eller advarsel af civile.

Ifølge *artikel 5* er anvendelsen af fjerntleverede miner, dvs. miner, som nedkastes fra fly eller affyres med artilleri eller raketter, kun tilladt inden for områder, der i sig selv udgør militære mål, f. eks. militære flybaser, eller som rummer militære mål, og kun såfremt minernes placering kan registreres,